

1. Είσαι ένα από τα μέλη του συλλόγου που όλοι γνωρίζουν πολύ καλά. Εκτός από την ενεργή συμμετοχή στις εξορμήσεις, συμμετέχεις τα τελευταία 20 περίπου χρόνια και στο Δ.Σ. του συλλόγου. Τι είναι για σένα η ορειβασία; Θα απαντήσω πρώτα στην ερώτηση που μου θέσατε. Η ορειβασία για μένα αποτελεί, πλέον, τρόπο ζωής που συνίσταται στον προσανατολισμό των σκέψεων και της συμπεριφοράς προς ένα σκοπό. Την πίστηρη απόλαυση της

περιπέτειας και των εναλλαγών που προσφέρει η ορεινή πεζοπορία.

Επειδή η ορειβασία κατά μονάς περικλείει πολλούς κινδύνους και η παρέα σε βοηθά να λησμονήσεις την κούραση και τους κινδύνους θεωρώ ότι είναι απαραίτητη η ομαδοποίηση των ορειβατών. Αυτό το έργο αναλαμβάνουν οι Ορειβατικοί Σύλλογοι. Δύσκολο έργο γιατί πρέπει να συμβιβαστούν διαφορετικοί και ανεξάρτητοι χαρακτήρες. Για μένα αυτό αποτελεί μια πρόκληση, μου αρέσει αυτή η συντροφιά και δεν θέλω να σκορπίσει. Ξεκινώντας από το μηδέν έχει κατορθώσει πάρα πολλά μέσα σε 30 χρόνια. Αυτός είναι ο λόγος που τόσα χρόνια ασχολούμαι με το Σύλλογο. Ευχαριστώ τους συνορειβάτες που αναγνωρίζουν την προσπάθεια μου και με ψηφίζουν τόσα χρόνια στο Διοικητικό Συμβούλιο του ΕΟΣ Άρτας.

2. Ποια ήταν η πρώτη σου επαφή με τον σύλλογο και τις εξορμήσεις του;

Τα εφηβικά και νεανικά μου χρόνια συνέπεσαν με την εποχή των αμφισβητήσεων και την τάση για επιστροφή στην φύση. Η σύζυγός μου Μαρία επίσης διψά για την φύση. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα κάθε Κυριακή να είμαστε μαζί με τα μικρά εκτός των αστικών τειχών. Το 1993 έπεσε στην αντίληψη της η ύπαρξη του Ορειβατικού Συλλόγου. Η Μαρία επέμενε και έτσι ακολουθήσαμε 2-3 περιπετειώδης εξορμήσεις: Αετός και Βελούχι. Διαπιστώσαμε ότι η συντροφιά που ακολουθούσε το Σύλλογο μας ταίριαζε και γραφήκαμε μέλη.

3. Έχει τύχει ποτέ να χρειαστεί να ξεπεράσεις τα όριά σου;

Κάθε μία από τις αρχικές πορείες ήταν μια υπέρβαση για μένα, έναν εραστή της θάλασσας. Ήμουν τυχερός που είχα καλούς δασκάλους: τον γνώστη των βουνών Καραβασίλη και τον οργανωτικό Σπαή. Αφού απέκτησα την απαιτούμενη εμπειρία προσέχω να μην ξεπερνώ τα όρια της φυσικής αντοχής γιατί το βουνό τιμωρεί και πολλές φορές ανεπανόρθωτα. Αν παρόλα αυτά μου συμβεί το ατύχημα δεν θα παραπονεθώ, τι πιο ωραίο να συναντήσεις το θάνατο μέσα στα βουνά και τα λαγκάδια. Άσε που σε διαβάζει κάθε πεζοπόρος που περνά.

4. Ποια είναι η αγαπημένη σου διαδρομή και γιατί;

Ειλικρινά δεν είναι εύκολο να διαλέξω. Όλες οι διαδρομές είναι όμορφες και ως επαναλαμβάνονται. Κάθε φορά έχεις να πάρεις κάτι διαφορετικό. Παρόλα αυτά η αδυναμία μου είναι η **Τύμφη**, γιατί είναι μακριά από οικισμούς και για το ανάγλυφο του τοπίου. Στην **Τύμφη** λοιπόν υπάρχει μια διαδρομή που την διασχίζει από νότο προς βορρά Βραδέτο-Καταφύγιο-Σύρμα Κερασιάς. Όμορφος, επιβλητικός και ο Όλυμπος, αλλά έγινε πολύβουος (ποδοσφαιρική αναμετάδοση στο Μονοπάτι της Σιωπής ή σαμπουάν στον Ενιπέα).

5. Θα ήθελες να μοιραστείς κάποια στιγμή που θα σου μείνει αξέχαστη ή κάποια αστεία στιγμή;

Ανατολή στον Ταΰγετο με την Πυραμίδα να καθρεπτίζεται στον Μεσσηνιακό ή στον Όλυμπο να πυρακτώνεται το Στεφάνι. Η θέα από την Κορυφή της Γκαμήλας.

Αξέχαστο θα μείνει το γεγονός των σκυλιών μετά το Μέγα Λάκκο το 1995 που μια μικρή παρέα μείναμε ακινητοποιημένοι για δύο ώρες. Η νυχτερινή ανάβαση στην Αστράκα με πανσέληνο και μετά να χτυπάμε στο καταφύγιο και να μην ανοίγει ο καταφυγιάς.

Το πιο αστείο: νύχτα παγωμένος τυλιγμένος με υπνόσακο και ναύλον τραπεζομάντηλο (συμβουλή παλαιότερου), χωρίς σκηνή, κάτω από την Αστράκα. Ενώ εγώ ξεπάγιαζα νεαρός συνορειβάτης άδραξε την ευκαιρία και έκανε νυχτερινές αναβάσεις σε Αστράκα και Γκαμήλα. Κάθε τόσο ο νεαρός ορειβάτης επέστρεφε και με ενημέρωνε όλη νύχτα: πήγα εδώ, πήγα εκεί. Αξέχαστα σας λέω, τώρα όμως πρέπει να ετοιμαστώ για την επόμενη εξόρμηση.

Ευχαριστώ για την υπομονή σας.

Λεωνίδα, ευχαριστούμε πολύ για αυτή την εκ βαθέων συνέντευξη που μας έδωσες.

Και εγώ σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία στη σελίδα του συλλόγου.